

MUSENE I UNDERGRUNDSBANEN

Der var engang fire små mus. De boede under en jernbaneskinne i Londons undergrundsbane. Det var nu ikke fordi der var særlig rart. Der var hele tiden støj og mørke og røg og møg, og de tre af musene blev efterhånden så trætte af al den larm, at de flyttede. Den ene fandt et pizzeria, hvor der var nok at spise. Den anden fandt en bagerbutik, hvor der også altid faldt noget af, og den sidste en antikvarboghandel, hvor den kunne gnave i en masse bøger. Men den fjerde, som hed Sophus, blev i sin undergrundsbane; det kunne de andre ikke forstå. Så en dag besluttede de tre, at nu ville de besøge Sophus og overtale ham til at flytte lige som de.

Men Sophus ville ikke med. „Ved I hvad“, sagde han, „jeg har drømt - drømt noget underligt noget, at der er noget, der er bedre og større end pizzeria og bageri og gamle bøger - noget med frisk luft og grønt til alle sider og noget blødt grønt, man kan lægge sig i - og så var der en stemme i mig, der sagde: „Sophus, det er græs!“ Og så drømte jeg, at ovenover var der en stor blå kuppel med store hvide klatter på - og så sagde stemmen igen: Sophus, det er ikke en kuppel, det er himlen med drivende skyer“.

„Årh, jamen det er jo bare noget, du har drømt“, sagde de andre. „Kom nu med til bageriet eller pizzeriaet!“.

Så gik Sophus ind i sit hul, og et øjeblik efter kom han ud igen med de to eneste ting, han ejede: et lille stykke ost viklet ind i et rødt tørklæde og et miniature kort over Londons undergrundsbane.

„Nå, kommer du så med os?“, sagde de andre.

„Nej“, sagde Sophus, „jeg vil ud og lede efter det der, – græsset, naturen, foråret - det vil jeg altså – jeg tror, det er der!“ – og så vandrede han alene afsted langs jernbanesporet ind i den mørke tunnel.

„Det er piiinligt, det er piiiinligt“, lød de andres stemmer i hans øre, men han gik trøstigt videre.

„Men måske har han ret“, sagde musen fra boghandleren, „måske er der noget, der hedder græs, natur, og noget der hedder forår“, og så begav den sig også afsted med de andres ord i øret: Det er piiinligt, det er piiiinligt ...

– Om de nåede foråret, naturen – og hvordan det gik de to andre - det får vi aldrig noget at vide om. Vi ved bare, at de begav sig på vej ud af skinnerne med en drøm, en forventning, en tro, et håb - hvor usikkert, det end kunne være ...

(fra "Fortællingen om Gud og Hvermand", s.77 Jakob Rønnow, 2. oplag, Unitas og FDF) Findes også "I anden række" s.233-234 Aros forlag.